

Marc-Uwe Kling

Met tekeningen van Astrid Henn

DE BETERWETER

Vertaald door Jaap Robben

VOLT

‘Ik vind dat die dingen beter paarse bieten kunnen heten,’ zei Tina. ‘In plaats van rode bieten.’ En ze bekeek het stuk wortelgroente op haar vork dat waarschijnlijk vreselijk smaakte.

‘Ze zouden eigenlijk vieze bieten moeten heten,’ stelde Theo voor.

Mama en papa zwegen. Die keken zoals ouders kijken als ze eigenlijk iets willen zeggen, maar in plaats daarvan alleen maar kijken. Tina was tien jaar oud. Of nou ja, om precies te zijn was ze tien jaar, zeven maanden en vier dagen.

En als ze zich aan iemand voorstelde, dan zei ze:
'Ik heet Tina Theufel. Met TH.'

Theo was acht jaar, vijf maanden en eenentwintig
dagen oud. Als hij zich aan iemand voorstelde, dan
zei hij: 'Ik heet Theo Theufel. Met twee keer TH.'

Mama en papa waren allebei al enorm oud.
Niemand wist precies hoe oud ze eigenlijk waren.
Waarschijnlijk wisten ze dat zelf niet eens. Theo
dacht dat het na je vijftwintigste verjaardag niet
meer uitmaakt hoe vreselijk oud je precies bent.

Misschien was dat ook de leeftijd waarop
mensen rare dingen gingen koken en
beweerden dat ze eetbaar waren.

Het kan ook zijn dat ze die
dingen gingen koken, omdat
ze gewoon in de weg lagen,
dingen die eigenlijk

weggegooid hadden moeten worden, maar die ze
daarom gewoon opaten.

Tina dacht dat het anders zat, zij dacht dat hun
ouders dit met opzet kochten! In een winkel waar
je ook kroketten en diepvriespizza's kon kopen.
Maar om de een of andere reden was daar iets
mis mee en daarom aten papa en mama van die
verschrikkelijke, paarse dingen. Alsof het iets
gewoons was, zoals aardappelpuree.

In ieder geval lijkt het erop dat heel
oude mensen niet goed meer
kunnen proeven.

